

денъ Геровъ. Тукъ неговата пламенна душа познала и залюбила дивната балканска природа, народнитѣ пѣсни и приказки, народнитѣ нрави и обичаи, народнитѣ страдания и беди, които Каравеловъ отсетне тъй талантливо описа въ своитѣ безсмъртни повести и разкази.

Презъ 1854 година Каравелова изпращатъ въ Пловдивъ да изучи „божиитѣ работи“, турски и гръцки езикъ, за да се приготи за тежъкъ търговецъ. Ето какъ самъ Каравеловъ описва това пътуване и живота си въ голѣмия градъ:

— Отъ родния градецъ Копривщица тръгнахме по обѣдъ. Азъ пътувахъ на конь, придруженъ отъ баща ми, отъ братята и дѣдо ми и отъ нашия слуга, който яздѣше на магаре, натоварено съ моя багажъ; следъ тѣхъ вървѣха пешъ майка ми, сестригѣ ми, лелитѣ ми и други близки роднини, които ме изпратиха далечъ отъ града. Пътувахме така повече отъ 10 километра. Най-после дѣдо ми мълчаливъ слѣзе отъ коня, посочи съ прѣстъ на едно дърво и поржча да постелятъ подъ него черга. Възъ чергата послаха бѣлъ чаршавъ съ червени краища и наредиха тамъ яденето и пиенето: имаше печени мисирки, пилета, гжски и пуйки, а най-вече единъ грамаденъ млинъ (баница) и две голѣми бѣклици вино.

— Яжъ, детето ми — казваше баба, като си изтриваше сълзитѣ—яжъ, кой знае какво те чака за напредъ, може би гладъ и тегло. Нѣма да има вече, кой да ти приготи баница.

— Яжъ, — казваше намръщенъ и сърдитъ като Стара планина, дѣдо ми. — яжъ: до ханчето има да пътувашъ още петъ часа.